

Sygn. akt IV P 152/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Rams

Protokolant: st. sekr. sąd. Krystyna Olekszyk-Stobierska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa L. J.

przeciwko K. H., M. H. (1) i M. H. (2)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanych K. H., M. H. (1) i M. H. (2) na rzecz powódki L. J. solidarnie kwotę 5.550 zł (pięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem odprawy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanych K. H. M. H. (1) i M. H. (2) na rzecz powódki L. J. solidarnie kwotę 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 152/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 września 2017 r.

Powódka L. J. domagała się zasądzenia od pozwanych: K. H., M. H. (2) oraz M. H. (1) odprawy w kwocie 5.550 zł (k.2-4). Powódka na uzasadnienie żądania wskazała, że zatrudniona była u pozwanych na stanowisku sprzedawcy. Umowa o pracę została rozwiązana z powodu rozwiązania umowy najmu lokalu handlowego w G., w którym powódka świadczyła pracę. Była to przyczyna niezależna od pracownika, uprawnia więc powódkę do otrzymania odprawy.

Nakazem zapłaty z 28.07.2017 r. tut. Sąd zasądził na rzecz powódki solidarnie od pozwanych dochodzoną pozwem kwotę (k.16).

W sprzeciwach od nakazu zapłaty (k.18-22,24-28,31-35) pozwan wniesli o oddalenie powództwa w całości. Pozwani przyznali, że strony łączyła umowa o pracę, została wypowiedziana w związku z rozwiązaniem umowy najmu lokalu, w którym pracowała powódka. Pozwani nie posiadali dla powódki innego miejsca pracy. W styczniu 2017 r. korzystała z urlopu wypoczynkowego, a za pół miesiąca otrzymała wynagrodzenie pomimo, że nie świadczyła pracy. Ponadto podnieśli, że w ramach ugody proponowali powódce 3.000 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani K. H., M. H. (2) oraz M. H. (1) prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej w zakresie produkcji oraz sprzedaży wyrobów piekarniczych (bezsporne).

Powódka L. J. zatrudniona była u pozwanych od 2 stycznia 2009 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku sprzedawcy w pełnym wymiarze czasu pracy za minimalnym wynagrodzeniem zasadniczym (bezsporne).

Pozwani zatrudniają około 40 pracowników (bezsporne).

Powódka świadczyła pracę w lokalu w G., lokal był wynajmowany przez pozwanych. Wynajmujący wypowiedział umowę najmu pozwanym.

W związku z powyższym pozwani pismem z dnia 31 października 2016 r. rozwiązali z powódką umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 31 stycznia 2017 r. (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań stron oraz zebranych w sprawie dokumentów, jak również w oparciu o twierdzenia stron, które bądź zostały wprost przyznane bądź które nie spotkały się z zaprzeczeniami strony przeciwnej.

Należy stwierdzić, iż znaczna część okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy była niesporna między stronami, wynikały one bądź z przedłożonych przez strony dokumentów, bądź z twierdzeń stron. Dotyczy to następujących kwestii: okresu i warunków zatrudnienia powódki, rozwiązania stosunku pracy na skutek wypowiedzenia przez pracodawcę, przyczyny wypowiedzenia.

Odnośnie zeznań powódki i słuchanego za pozwanych M. H. (1) należy stwierdzić, iż zdaniem Sądu były one wiarygodne, w/w osoby zeznawały w sposób szczerzy, otwarty, przedstawiając okoliczności związane z rozwiązaniem stosunku pracy oraz prawa do odprawy. Okoliczności te znajdują potwierdzenie w zebranej dokumentacji.

Dokumenty zebrane w sprawie nie budzą wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem, nie były kwestionowane przez strony tak pod kątem ich autentyczności, jak i treści, i dlatego Sąd w całości się na nich oparł dokonując ustaleń w sprawie. Dokumenty te pozwoliły na bardziej dogłębną weryfikację twierdzeń stron odnośnie istotnych dla sprawy okoliczności.

Okoliczności określone powyżej jako bezsporne Sąd ustalił na podstawie twierdzeń stron niniejszego postępowania, które zostały wprost przyznane (art. 229 kpc) oraz które nie spotkały się z zaprzeczeniami strony przeciwnej i dlatego też mając na uwadze przebieg całego postępowania Sąd uznał je za przyznane (art. 230 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestie związane z prawem do odprawy reguluje ustawa z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Stosownie do treści art. 8 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy pracownikowi w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia, przysługuje odprawa pieniężna której wysokość jest uzależniona od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy. Zgodnie zaś z art. 10 w/w ustawy jej regulacje mają zastosowanie również w przypadku zwolnień indywidualnych z przyczyn niezależnych od pracowników, tj. w sytuacji, gdy liczba zwalnianych pracowników nie przekracza limitów określonych w art. 1 ustawy. Chodzi o sytuacje, gdy pracodawca zwalnia od 1 pracownika do liczby mniejszej niż przy zwolnieniach grupowych.

W sprawie nie budzi wątpliwości, iż w/w ustawa ma zastosowanie w stosunku do pozwanych, zatrudniali bowiem więcej niż 20 pracowników.

Nie ma sporu również co do tego, iż pracodawca rozwiązał z powódką stosunek pracy na skutek wypowiedzenia.

Istotne było to, czy do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn niezależnych od pracownika. Zgodnie bowiem z przepisami ustawy oraz ich interpretacją w orzecznictwie, prawo do odprawy przysługuje wówczas, gdy przyczyna niedotycząca pracownika stanowiła wyłączony powód rozwiązania z nim stosunku pracy.

Z dokonanych ustaleń wynika, iż rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia stosunku pracy było rozwiązanie umowy najmu lokalu, w którym pozwani prowadzili działalność gospodarczą. W lokalu tym pracowała powódka. Brak lokalu skutkowało tym, że pozwani musieli rozwiązać umowę o pracę łączącą ich z powódką, nie mieli możliwości dalszego kontynuowania stosunku pracy. Była to więc klasyczna okoliczność niezależna od powódki i ona stanowiła wyłączony powód rozwiązania umowy o pracę. Ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej obciąża pracodawcę i nie ma prawnej możliwości przerzucania jego ekonomicznych skutków na pracowników.

Wbrew stanowisku pozwanych przepisy w/w ustawy mają zastosowanie również w przypadku rozwiązania stosunku pracy tylko z jednym pracownikiem. Ustawodawca takiej możliwości nie wyłączył i jeśli ustawa ma zastosowanie do danego pracodawcy, to w przypadku rozwiązaniu umowy z przyczyn nie dotyczących choćby jednego pracownika, jej przepisy odnoszą się do sytuacji takiego pracownika. To reguluje właśnie przepis art. 10 ustawy, dotyczący rozwiązania indywidualnych stosunków pracy.

Odnosnie wysokości odprawy żądanej przez powódkę, Sąd nie znalazł podstaw do jej kwestionowania. Wysokość odprawy jest wypadkową okresu zatrudnienia (art. 8 w/w ustawy) oraz kwoty wynagrodzenia.

W przypadku powódki jej wynagrodzenie zasadnicze wynosiło 1.850 zł, zatrudniona była u pozwanych przez okres dłuższy niż 8 lata, przysługiwało jej więc prawo do domagania się odprawy w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia. Żądanie więc zasądzenia odprawy w kwocie 5.550 zł jest uzasadnione.

Nie ma podstaw do miarkowania wysokości tej odprawy. Powódka rzetelnie wykonywała swoje obowiązki na rzecz pozwanych przez okres ponad 8 lat, trudno jej zarzucać, że korzysta z możliwości, jakie dają jej obowiązujące przepisy.

Powyższą kwotę Sąd zasądził z odsetkami ustawowymi za opóźnienie (art. 481 kc) od dnia 7.06.2017 r., żądanie w tym zakresie nie było kwestionowane.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 kpc) Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powódki poniesione przez nią koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika, obliczone od wartości przedmiotu sporu (§2 pkt 4 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) (1.350 zł). Pozwani byli wzywani do dobrowolnego spełnienia świadczenia, z tej możliwości nie skorzystali, nie ma więc podstaw do odstępowania od zasady, jaką jest ponoszenie kosztów procesu.

S/

- odnotować uzasadnienie,

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanym,

K.. 14 dni

N., 27.09.2017 r.